

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 374/2014-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júla 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti A.J.P. PETRUS spol. s r. o., Drobného 22, Bratislava, zastúpenej advokátom Mgr. Petrom Arendackým, Advokátska kancelária, Čapkova 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 140/2012 z 31. januára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti A.J.P. PETRUS spol. s r. o. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. mája 2014 prostredníctvom telefaxu doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti A.J.P. PETRUS spol. s r. o., Drobného 22, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), doplnená písomným podaním doručeným 23. mája 2014, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu

ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 140/2012 z 31. januára 2014 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Z predloženej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je veriteľom účastníka – odporcu v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 20 C 62/2010. Podaním doručeným okresnému súdu 4. októbra 2011 sťažovateľka oznámila v označenom konaní svoj vstup do tohto konania ako vedľajší účastník na strane odporcu s odôvodením, že má právny záujem na výsledku predmetného súdneho konania. Predmetom označeného konania vedeného okresným súdom je určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vo vzťahu ku ktorým je zriadené exekučné záložné právo v súvislosti s exekučnými konaniami, v ktorých je sťažovateľka v pozícii oprávnenej a v ktorých je zabezpečovaný nútený výkon právoplatných rozsudkov okresného súdu. Povinným v týchto exekučných konaniach je práve odporca v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 20 C 62/2010.

Právny záujem na výsledku konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 20 C 62/2010 sťažovateľka vo svojom oznámení o vstupe do konania odôvodnila tým, že predmetom konania je určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré sú jediným majetkom odporcu, z ktorého sťažovateľka môže uspokojiť svoje judikované pohľadávky, a tiež tým, že ako oprávnenej v exekučných konaniach bolo na zabezpečenie vymožitelnosti jej judikovaných pohľadávok zriadené exekučné záložné právo na tieto nehnuteľnosti.

Okresný súd na základe návrhu oboch účastníkov konania na nepripustenie sťažovateľky do konania ako vedľajšieho účastníka rozhodol uznesením sp. zn. 20 C 62/2010 z 25. októbra 2011 tak, že nepripustil vstup sťažovateľky do konania.

Proti uvedenému uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn.

4 Co 544/2012 z 28. marca 2012 tak, že potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v danom prípade neexistuje právny záujem sťažovateľky na výsledku konania, ktorý je v zmysle § 93 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) podmienkou prípustnosti vedľajšieho účastníka do konania. Ďalej krajský súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že právny záujem na výsledku konania nemožno vyvodit' len z existencie pohľadávky sťažovateľky proti odporcovi a zo skutočnosti, že navrhovateľka sa v súdnom konaní domáha určenia podielu na vlastníctve predmetného pozemku. Krajský súd tiež uviedol, že v danom prípade právne postavenie vedľajšieho účastníka proti odporcovi zostane bez ohľadu na výsledok konania nezmenené.

Sťažovateľka nesúhlasiac s právnym názorom krajského súdu podala dovolanie, v ktorom namietala, že jej bola znemožnená obrana jej práv a právom chránených záujmov, a teda jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol jej dovolanie, v odôvodnení ktorého sa nestotožnil s právnym názorom sťažovateľky a konštatoval neexistenciu právneho záujmu sťažovateľky na výsledku predmetného konania z dôvodu, že je pojmovo vylúčené, aby účastník konania bol pred súdom podporovaný niekým, účasť koho si v konaní neželá. Účel procesnej pomoci v sporovom konaní, ktorú má vedľajší účastník poskytovať účastníkovi konania, môže byť podľa názoru najvyššieho súdu naplnený, len ak účastník konania, na strane ktorého má vedľajší účastník vystupovať, s jeho vstupom súhlasí.

Sťažovateľka v sťažnosti argumentovala, že výklad § 93 ods. 1 OSP podaný najvyšším súdom, podľa ktorého *„nemožno ustáliť, že by tretia osoba mohla v konaní vystupovať ako vedľajší účastník napriek nesúhlasu ňou podporovaného účastníka, t. j. proti jeho vôli“*, je nesprávny. Podľa názoru sťažovateľky vedľajší účastník nevstupuje do konania kvôli osobe, resp. záujmom účastníka konania, ale vždy pre účely ochrany vlastných práv a právom chránených záujmov. V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 21/98, podľa ktorého *„pri splnení zákonnej podmienky pre pripustenie vedľajšieho účastníka do konania, ktorou je jeho právny záujem*

na výsledku konania, rozhodne súd o pripustení vedľajšieho účastníctva aj proti vôli účastníka, vedľa ktorého sa má vedľajší účastník konania zúčastniť“.

Sťažovateľka v sťažnosti tiež namietala, že pochybenie všeobecných súdov konajúcich v jej právnej veci spočívalo tiež v nesprávnom posúdení vplyvu vedeného súdneho konania na jej „*právnu sféru*“. Rozhodnutia všeobecných súdov vo veci jej nepripustenia do konania ako vedľajšieho účastníka vychádzali z nesprávnej aplikácie § 93 ods. 1 OSP a z nesprávneho, neprimerane zužujúceho a právu na súdnu ochranu nezodpovedajúceho výkladu pojmu právny záujem na výsledku konania. Podľa sťažovateľky už samotné postavenie sťažovateľky ako veriteľa súdom právoplatne priznaných pohľadávok proti odporcovi preukazuje jej právny záujem na výsledku vedeného súdneho konania. V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu vo veci „*č. k. 3 Cdo 319/09*“, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky č. 78/2006. Vo vzťahu k predmetu súdneho konania sťažovateľka tiež uviedla, že určením vlastníckeho práva navrhovateľa k spornému spoluvlastníckemu podielu by stratila práva záložného veriteľa.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby „*Ústavný súd Slovenskej republiky vychádzajúc z popísaného skutkového stavu vydal nález o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.1.2014, č. k. 1Cdo 140/2012 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie*“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98 tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Sťažovateľka sťažnosťou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd dovolanie sťažovateľky proti právoplatnému uzneseniu krajského súdu o nepripustení vstupu sťažovateľky do konania ako vedľajšieho účastníka na strane odporcu v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 20 C 62/2010 odmietol.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a podľa čl. 36 ods. 1 listiny) a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci všeobecného súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom v okolnostiach daného prípadu by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 363/09, II. ÚS 463/2011, III. ÚS 188/2012).

Úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti bolo posúdiť, či námietky sťažovateľky proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sú opodstatnené a či

došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky. Sťažovateľka namietala, že jej mala byť odňatá možnosť konať pred súdom v dôsledku nesprávnej aplikácie § 93 ods. 1 OSP neprimerane reštriktívnym a právu na súdnu ochranu nezodpovedajúcim výkladom pojmu „*právny záujem na výsledku konania*“, ako aj z uvedeného ustanovenia nevyplývajúcim podmieňovaním vstupu vedľajšieho účastníka súhlasom „*ňou podporovaného účastníka konania*“, v dôsledku čoho najvyšší súd nesprávne a v rozpore s jej označenými právami vyhodnotil jej dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) OSP.

Podľa § 93 ods. 1 OSP ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je.

Podľa § 93 ods. 3 OSP do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh.

Najvyšší súd v relevantnej časti namietaného rozhodnutia uviedol:

«So zreteľom na dovolateľom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameral na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednáwanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f) O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných

práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s právnymi predpismi a dovolateľovi neznemožnili uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že odňatie možnosti dovolateľa pred súdom konať nemožno vidieť v právnych záveroch, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie, ktorým nepripustil jeho vstup do konania ako vedľajšieho účastníka na strane odporcu.

V preskúmvanej veci je z odôvodnenia napadnutého uznesenia zrejmé, že odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa o nepripustení vstupu spoločnosti A.J.P, PETRUS spol. s.r.o... zastúpenej Mgr. Petrom Arendackým, advokátom v Bratislave, Čapkova 2, do konania ako vedľajšieho účastníka na strane odporcu, keď zhodne s prvostupňovým súdom dospel k záveru, že na strane spoločnosti A.J.P. PETRUS spol. s.r.o. neexistuje právny záujem na výsledku konania.

Ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, o neplatnosť manželstva alebo o určenie, či tu manželstvo je alebo nie je. Do konania vstúpi buď z vlastného podnetu, alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účasti súd rozhodne len na návrh (§ 93 ods. 1. 3 O.s.p.).

Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky aktuálne ustálila, že platná úprava Občianskeho súdneho poriadku neumožňuje, aby bolo vedľajšie účasti súdom nanútené, t.j. založené proti vôli účastníka, vedľa ktorého sa má vedľajší účastník konania zúčastniť (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. februára 2013 sp. zn. 3 Cdo 188/2012).

V nadväznosti na to Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. I Cdo 82/2013 z 15.5.2013 vyslovil, že súhlas (hlavného) účastníka konania, na strane ktorého má vedľajší účastník vystupovať, a existencia právneho záujmu vedľajšieho účastníka na výsledku konania sa pri vstupe vedľajšieho účastníka do konania predpokladajú a súd ich ex offo neskúma. Existenciu právneho záujmu tretej osoby (vedľajšieho účastníka) na výsledku konania súd skúma po uplatnení návrhu neprípustnosti vstupu vedľajšieho účastníka do konania; zaoberá sa aj prejavovým nesúhlasom účastníka, na strane ktorého má vedľajší účastník vystupovať, takýto nesúhlas totiž bráni pripusteniu vstupu neželaného vedľajšieho účastníka do konania. V konaní uplatnený nesúhlas účastníka so vstupom vedľajšieho účastníka do konania na jeho strane nemusí tento účastník nijako odôvodňovať. Tieto závery je nutné vyvodit' z platnej právnej úpravy a z podstaty a účelu vedľajšieho účastníctva.

Z ustanovenia § 93 O.s.p. nemožno ustáliť, že by tretia osoba mohla v konaní vystupovať ako vedľajší účastník napriek nesúhlasu „ňou podporovaného“ účastníka, t.j. proti jeho vôli. Pojmovovo je vylúčené, aby účastník konania bol pred súdom podporovaný niekým, účasť ktorého v konaní si neželá. Okolnosť, že niekto (určitý právny subjekt) sa rozhodol v procesnom postavení vedľajšieho účastníka v konaní pred súdom podporovať účastníka konania a zahlásil takýto vstup do konania, prípadne len sa snaží využiť tento inštitút procesného práva, nemusí dokonca ani vyvolať ním zamýšľané procesné účinky (vedľajšie účastníctvo je totiž inštitútom patriacim výlučne do sporového konania, porovnaj k tomu napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. novembra 2008 sp. zn. I Cdo 106/2008). Takýto postup tretej osoby v sporovom konaní neznamená, že s poskytovanou procesnou pomocou (hlavný) účastník musí súhlasiť, že je povinný brať zreteľ na prípadný právny záujem tejto tretej osoby a že takéto účastníctvo mu vyhovuje, resp. že ak s ním nesúhlasí, môže mu byť súdom nanútené. Účel procesnej pomoci v sporovom konaní, ktorú má vedľajší účastník poskytovať účastníkovi konania, môže byť naplnený, len ak účastník, na strane ktorého vedľajší účastník má vystupovať, s takýmto vedľajším účastníkom súhlasí.

V danom prípade odporca na pojednávaní 5.10.2011 (č.1.124p-v.) uviedol, že so vstupom A.J.P. Petrus, spol. s r. o. ako vedľajšieho účastníka na jeho strane nesúhlasí. Samotná táto skutočnosť postačovala na to, aby jeho vstup do konania súd nepripustil.

Rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu o nepripustení dovolateľa do konania ako vedľajšieho účastníka, preto nemohlo dôjsť k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom a tým ani k namietanej vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.»

Podľa názoru ústavného súdu argumentácia najvyššieho súdu uvedená v odôvodnení napadnutého uznesenia, ktorá vychádza z posúdenia existencie právneho záujmu sťažovateľky na výsledku konania zohľadňujúca súhlas a vôľu účastníka konania, ktorého by mala v súdnom konaní ako vedľajší účastník podporovať, je dostatočná a zrozumiteľná. V žiadnom prípade túto argumentáciu nemožno považovať za arbitrárnu či zjavne neodôvodnenú. Niet teda ani dôvodu na to, aby ústavný súd do veci zasiahol. Na tomto závere nemôže nič zmeniť okolnosť, že sťažovateľka má na vec odlišný názor a s napadnutým uznesením najvyššieho súdu nesúhlasí. Táto okolnosť totiž sama osebe nemôže spôsobiť porušenie označených práv sťažovateľky.

V tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že v prípadoch výkladu a aplikácie procesných predpisov orgánom verejnej moci je potrebné mať na zreteli čl. 2 ods. 2 ústavy, a preto vo všeobecnosti reštriktívny výklad takýchto noriem je namieste. Ústavný súd v súvislosti s aplikáciou § 93 ods. 1 OSP najvyšším súdom konštatuje, že právny záujem sťažovateľky na výsledku konania v danom prípade neexistuje, pretože bez ohľadu na výsledok konania nedôjde k zmene právneho postavenia sťažovateľky v rámci hmotného práva. Sťažovateľka bude bez ohľadu na výsledok konania aj naďalej oprávnenou v exekučnom konaní (rozhodnutie nebude mať vplyv na existenciu pohľadávky sťažovateľky) a v súvislosti so zriadením exekučného záložného práva exekútorom jej ani podľa názoru ústavného súdu žiadne hmotné právo nevzniklo, pretože ide o procesný nástroj exekútora, ktorým exekútor len zabezpečuje vykonateľnú pohľadávku (III. ÚS 75/2013).

Pokiaľ sťažovateľka v sťažnosti vo vzťahu k najvyšším súdom zohľadňovanému súhlasu účastníka konania s jej vstupom do konania argumentovala rozhodnutiami najvyššieho súdu, v ktorých dospel k právnemu názoru, že jedinou podmienkou na rozhodnutie o vstupe vedľajšieho účastníka do súdneho konania je existencia právneho

záujmu na jeho výsledku bez ohľadu na vôľu a záujmy účastníka konania, vedľa ktorého sa má vedľajší účastník konania zúčastniť (sp. zn. 3 Obo 21/98, obdobne sp. zn. 3 Cdo 319/09), tak k tejto námietke ústavný súd poznamenáva, že rozhodovacia prax najvyššieho súdu v danej otázke nie je jednotná, a ako príklad uvádza (okrem rozhodnutí, na ktoré poukázal najvyšší súd v odôvodnení namietaného uznesenia) rozhodnutie sp. zn. 5 Cdo 47/2012 z 30. júla 2012, kde najvyšší súd pri výklade pojmu právny záujem na výsledku sporu zaujal stanovisko, že *„Hlavným účelom a zmyslom vedľajšieho účastníctva, ktorý musí súd vždy zohľadňovať, je pomoc vedľajšieho účastníka jednému z účastníkov konania. Zmyslom tohto právneho inštitútu je teda v konkrétnom spore posilniť postavenie účastníka, na ktorého strane vedľajší účastník vystupuje, za predpokladu, že vedľajší účastník má právny záujem na výsledku sporu. Inými slovami povedané tento má právny záujem na víťazstve toho účastníka, ktorého ako vedľajší účastník podporuje. Inštitút vedľajšieho účastníctva teda neslúži len k ochrane záujmov tretích osôb (vedľajšieho účastníka) ale zároveň i k ochrane záujmov hlavného účastníka konania, na ktorého stranu vedľajší účastník pristúpil.“*

Ústavný súd v tejto súvislosti tiež pripomína, že ak iný senát najvyššieho súdu má iný právny názor totožný s právnym názorom sťažovateľky, potom ústavnému súdu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak právomoc, ktorá podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je zverená práve najvyššiemu súdu.

Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom označeného základného práva nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), sťažnosť sťažovateľky, ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1

ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru samotným napadnutým uznesením najvyššieho súdu považujúc ho za arbitrárne, odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júla 2014